

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Διασκευασμένο από τη
Μαργαρίτα Ιωαννίδου
για τη διδασκαλία της Ελληνικής
ως δεύτερης γλώσσας

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

PREVIEW

PREVIEW

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Διασκευασμένο από τη Μαργαρίτα Ιωαννίδου

PREVIEW

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Διασκευασμένο από τη Μαργαρίτα Ιωαννίδου

Εκδόσεις
ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ
Αθήνα 2021

Εξώφυλλο: *Ιάκωβος Ρίζος - «Αθηναϊκή Βραδιά» ή «Στην Ταράτσα»*

ΤΙΤΛΟΣ: ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Copyright διασκευής © 2021 ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ
Copyright έκδοσης © 2021 Ανατολικός / ΤΔ ΚΙΟΥΜΠΙ ΙΚΕ

Όλα τα έργα των Εκδόσεων Ανατολικός προστατεύονται από τους νόμους προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή των έργων (ή τμημάτων αυτών) με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη ή/και του συγγραφέα.

Εκδόσεις Ανατολικός
Λέκκα 23-25, Αθήνα
Τ.: 210.3827910 / 210.6776303
www.anatolikos.gr

ISBN: 978-618-5136-65-9

ΑΠΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΣΕΙΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Αυτή η σειρά βιβλίων σχεδιάστηκε με σκοπό να κάνει ευχάριστο το διάβασμα σε ανθρώπους που μαθαίνουν Ελληνικά σαν δεύτερη/ξένη γλώσσα. Ένας Έλληνας συγγραφέας συνήθως χρησιμοποιεί και δύσκολες, και ασυνήθιστες λέξεις. Επομένως, ο σπουδαστής, στην προσπάθειά του να διαβάσει ένα ελληνικό βιβλίο στην πρωτότυπη μορφή του, είναι αναγκασμένος να ανατρέχει συχνά στο λεξικό. Με αυτόν τον τρόπο, όμως, χάνει ένα μεγάλο μέρος της ευχαρίστησης που θα έπρεπε να του προσφέρει η ιστορία.

Αυτά τα βιβλία, λοιπόν, σχεδιάστηκαν για αυτούς τους σπουδαστές. Έγινε προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν οι λέξεις που έχει συναντήσει ο σπουδαστής έως και το επίπεδο B2, και να επεξηγηθούν οι λέξεις που ξεφεύγουν από αυτόν τον κανόνα. Το αποτέλεσμα είναι μια γλώσσα που είναι συγχρόνως σωστά και εύκολα Ελληνικά, και τα απλοποιημένα βιβλία κρατάνε τη χάρη και τη γοητεία του πρωτότυπου.

Ελπίζουμε ότι αυτή η σειρά θα πετύχει τον στόχο της. Ότι θα βοηθήσει τους σπουδαστές να χαρούν, χωρίς μεγάλη δυσκολία, μερικά από τα ωραιότερα βιβλία της ελληνικής λογοτεχνίας, και, συγχρόνως, να βελτιώσουν τα Ελληνικά τους.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Στο «Πρώτες Αναμνήσεις» η Πηνελόπη Δέλτα καταγράφει τις αναμνήσεις της από την παιδική της ηλικία, μέχρι την εποχή που γίνεται περίπου δεκαπέντε χρονών. Καλύπτει δηλαδή την περίοδο από το 1875 έως το 1889.

Η Δέλτα έζησε την εποχή της μεγάλης οικονομικής ανάπτυξης της ελληνικής κοινότητας στην Αλεξάνδρεια.¹ Εκείνη την εποχή, η ελληνική κοινότητα ήταν η πιο πλούσια, η πιο αριστοκρατική της Αλεξάνδρειας, μιας πόλης με έντονα κοσμοπολίτικα² χαρακτηριστικά. Συνεπώς, οι αναμνήσεις της μας δίνουν πληροφορίες για μια εποχή και για μια κοινωνική τάξη. Παράλληλα, περιγράφουν το οικογενειακό περιβάλλον και τα συναισθήματα της μικρής Πηνελόπης. Βλέπουμε τις χαρές και τις λύπες, τους προβληματισμούς και τις απορίες που προκαλεί ο κόσμος των μεγάλων σε ένα μικρό παιδί.

Η ανατροφή των παιδιών είναι αυστηρή, χωρίς αγκαλιές και τρυφερότητα. Οι γονείς δεν δίνουν θάρρος στα παιδιά να τους μιλήσουν για τις ανησυχίες και

¹ Η Αλεξάνδρεια: Πόλη της Αιγύπτου.

² Τα κοσμοπολίτικα χαρακτηριστικά: Τα χαρακτηριστικά του κοσμοπολίτη. Κοσμοπολίτης είναι ο άνθρωπος που έχει ταξιδέψει πολύ, έχει ζήσει σε διάφορες χώρες, και έχει γνωρίσει διάφορες κουλτούρες.

τους προβληματισμούς τους. Γι' αυτό, την αγάπη της ευαίσθητης Πηνελόπης την κερδίζει η Γαλλίδα δασκάλα. Όμως, εκτός από την αυστηρότητα των γονιών, βλέπουμε και τις χαρούμενες στιγμές, και τα αστεία γεγονότα της παιδικής ηλικίας. Όπως επίσης και την, συχνά ανεξήγητη, συμπεριφορά των μεγάλων, που προκαλεί απορίες ή αστείες αντιδράσεις στα παιδιά.

Η περιγραφή των αναμνήσεων της Δέλτα σταματάει εντελώς ξαφνικά. Δεν ξέρουμε για ποιον λόγο σταμάτησε, ούτε αν είχε σκοπό να συνεχίσει αργότερα.

Εδώ είναι μια απλοποιημένη μορφή του βιβλίου, κατάλληλη για ξενόγλωσσους μαθητές που μαθαίνουν Ελληνικά σαν δεύτερη/ξένη γλώσσα. Είναι κυρίως κατάλληλο για μαθητές επιπέδου γλωσσομάθειας B2 – Γ1, σύμφωνα με το Κοινό Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Αναφοράς για τις Γλώσσες (CEF) του Συμβουλίου της Ευρώπης.

PREVIEW

ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Οι πρώτες μου αναμνήσεις, είναι από το σπίτι μας στην Αλεξάνδρεια,³ όταν ήμουνα δύο – τριών χρόνων. Τότε οι γονείς μας δεν ήταν πλούσιοι. Όλα τα έπιπλα ήταν απλά, αλλά όμορφα. Θυμάμαι ένα πολύ μεγάλο ρολόι, που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο. Όλοι μας μάθαμε την ώρα σε αυτό το ρολόι, εκτός από μένα. Εγώ δεν μπορούσα να τη μάθω, και για πολύ καιρό με κοροΐδευαν τα αδέρφια μου. Μέχρι που δεν άντεξα πια την ντροπή, και παρακάλεσα την Ευγενία, την υπηρέτρια⁴ του σπιτιού, να μου την εξηγήσει. Έτσι, ένα απόγευμα, κάθισε και μου εξήγησε τις ώρες και τα λεπτά. Θυμάμαι ακόμα, τι έκπληξη ένοιωσα που ήταν τόσο εύκολο να μετράς πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτά!

³ Η Αλεξάνδρεια: Πόλη της Αιγύπτου που εκείνη την εποχή είχε έντονα κοσμοπολίτικα χαρακτηριστικά. Μια πόλη έχει κοσμοπολίτικα χαρακτηριστικά, όταν εκεί μένουν άνθρωποι που έχουν ταξιδέψει πολύ, έχουν ζήσει σε διάφορες χώρες, και έχουν γνωρίσει διάφορες κουλτούρες. Εκείνη την εποχή ζούσαν στην Αλεξάνδρεια πολλοί Έλληνες, και πολλοί άλλοι ξένοι.

⁴ Η υπηρέτρια/ο υπηρέτης: Η γυναίκα/ο άντρας που δουλεύει στο σπίτι κάποιου. Συνήθως βοηθάει στις δουλειές του σπιτιού, ή σε οποιαδήποτε άλλη δουλειά. Σήμερα δεν χρησιμοποιούμε αυτές τις λέξεις. Σήμερα λέμε: «Η/ο βοηθός μου», ή «Η Γυναίκα/ο άντρας που με βοηθάει στις δουλειές».

Το δωμάτιο, που θυμάμαι πιο καθαρά, ήταν η τραπεζαρία μας, γιατί εκεί περνούσαμε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας. Εκεί έραβε τα βράδια η μητέρα μου, εκεί εργαζόταν ο ακούραστος πατέρας μου όταν γύριζε από τη δουλειά. Εκεί δεχόταν η μητέρα μου τις φίλες της κι έραβαν ή κεντούσαν⁵ όλες μαζί. Τέλος, εκεί μπήκε αργότερα ένα πιάνο, όπου μάθαμε μουσική η αδελφή μου κι εγώ.

Θυμάμαι επίσης την κρεβατοκάμαρα των γονιών μου. Οι ζωγραφιές στους τοίχους ήταν ωραιότατες, έδειχναν Κινέζες με πολύχρωμα φορέματα. Για μας τα παιδιά, οι Κινέζες, αυτές που στόλιζαν τον τοίχο, ήταν ολόκληρο παραμύθι. Μα και η γιαγιά μου η Χωρέμη, όταν ήρθε στην Αλεξάνδρεια, τις κοίταζε με μεγάλο θαυμασμό.

Η γιαγιά μου, η Πουλουδιά Χωρέμη, η μητέρα της μητέρας μου, δεν ήξερε να διαβάζει, ούτε να γράφει. Μεγάλωσε την εποχή της επανάστασης του 1821,⁶

⁵ Κεντάω/κεντώ. Με βελόνα και κλωστή, δημιουργώ πολύχρωμα διακοσμητικά σχέδια πάνω σε ένα ύφασμα. Το ουσιαστικό είναι: Το κέντημα: Μπορεί να είναι το τελειωμένο ύφασμα που έχουμε κεντήσει, ή εκείνο που κεντάμε τώρα. Το κέντημα μπορεί να στολίζει ένα τραπέζι, ένα φόρεμα, κ.λπ. Εκείνη την εποχή, όλες οι γυναίκες μάθαιναν να κεντούν.

⁶ Η επανάσταση του 1821: Οι Τούρκοι είχαν κατακτήσει τους Έλληνες για 400 χρόνια. Η επανάσταση του 1821, είναι η επανάσταση που έκαναν οι Έλληνες κατά των Τούρκων, για να γίνει η Ελλάδα ανεξάρτητο κράτος. Η επανάσταση πέτυχε, και το Ελληνικό Κράτος, ιδρύθηκε το 1830.

όπου βέβαια, μέσα στον πόλεμο, δεν υπήρχαν σχολεία και δάσκαλοι.

Ο παππούς μου, ο Κωνσταντίνος Χωρέμης, ήταν ξαναπαντρεμένος και είχε δυο παιδιά. Στη σφαγή⁷ της Χίου⁸, πήγαινε με τη γυναίκα του και τα παιδιά του στην εκκλησία, όταν τον έφτασαν οι Τούρκοι. Του πήραν την όμορφη γυναίκα και τα παιδιά, μα εκείνος ξέφυγε. Για μέρες κρυβόταν κι έβγαινε μόνο τη νύχτα για να βρει κάτι να φάει. Ποτέ δεν έμαθε τι έγιναν η γυναίκα και τα παιδιά του. Ήταν τριάντα χρονών όταν ξαναπαντρεύτηκε τη γιαγιά μου, που τότε ήταν δεκαπέντε.

Τον παππού δεν τον θυμάμαι καλά. Μα τη γιαγιά τη θυμάμαι καλύτερα, γιατί είχε έρθει να μας δει στην Αλεξάνδρεια. Ήταν μια γριούλα γεμάτη ρυτίδες, με άσπρα μαλλιά, και φορούσε πάντοτε μαύρα. Ήταν καλή, και χαμογελούσε γλυκά σε μας τα παιδιά. Τα μεγαλύτερα παιδιά της, ήταν κι εκείνοι γέροι. Η μητέρα μου ήταν το τελευταίο της παιδί, και ήταν είκοσι έξι χρόνια μικρότερη από το πρώτο.

Θυμάμαι τη γιαγιά να κάθεται στη μεγάλη πολυθρόνα, κι εγώ να της λέω ποιήματα. Το αγαπημένο

⁷ Η σφαγή: Η πράξη κατά την οποία σκοτώνεις κάποιον με μαχαίρι, ή με οποιονδήποτε άγριο τρόπο.

⁸ Η Χίος: Ελληνικό νησί. Η σφαγή της Χίου: Είναι η σφαγή δεκάδων χιλιάδων Ελλήνων της Χίου από τον τούρκικο στρατό. Έγινε το 1822, κατά τη διάρκεια της επανάστασης.

της ποίημα ήταν το: «Ο Χριστός και το παιδάκι», και κάθε φορά που έφτανα στο σημείο:

*«Χριστέ, δεν έχουμε ψωμί στο σπίτι μας και κλαίω,
δες στο καλάθάκι μου αν ψέματα σου λέω...».*

έκλαιγε η γιαγιά. Τα ήξερα αυτά τα δάκρυα και τα περιμένα. Και νομίζω ότι θα στενοχωριόμουν αν καμιά φορά δεν έκλαιγε. Κι έτσι, έβαζα όλο μου το συναίσθημα στο ποίημα για να συγκινήσω τη γιαγιά.

Όσο πίσω πηγαίνουν οι αναμνήσεις μου, ήμασταν πάντοτε τέσσερα αδέρφια. Η Αλεξάνδρα, ο Αντώνης, εγώ και ο Κωνσταντίνος. Ο καημένος ο Κωνσταντίνος δεν είχε καλή υγεία, ήταν πάντα άρρωστος. Τελικά πέθανε το καημένο όταν ήταν κάπου 15 – 18 μηνών. Αλλά μετά γεννήθηκε ο Αλέξανδρος, κι έτσι ήμασταν πάλι τέσσερις.

Όλα τα παιδιά, κοιμόμασταν μαζί σε μια μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Απέναντί της, στην άλλη άκρη του διαδρόμου, ήταν το δωμάτιο των παιδιών. Όλες τις στενοχώριες μας σε εκείνο το δωμάτιο τις ζήσαμε. Εκεί κλάψαμε με τα πιο πικρά δάκρυα, εκεί ζήσαμε όλες τις χαρές, τις συγκινήσεις, και τις λύπες της παιδικής ηλικίας. Εκεί, και στο μεγάλο ξύλινο μπαλκόνι, το δικό μας μπαλκόνι. Μόνο εμείς τα παιδιά πηγαίναμε εκεί.

Εκεί τρέχαμε, παίζαμε, γελούσαμε ή κλαίγαμε. Σ' εκείνο το μπαλκόνι πήγαίνα όταν είχα καμιά μεγάλη λύπη. Και αυτό συνέβαινε συχνά.

Η ανατροφή⁹ των παιδιών τότε, δεν ήταν αυτή που είναι σήμερα. Ήταν αυστηρή, χωρίς αγκαλιές και τρυφερότητα. Η βάση της ανατροφής ήταν το αυστηρό: «Έτσι πρέπει». Δεν είχαμε χάρδια¹⁰ από τους γονείς μας. Ούτε τους νοιώθαμε κοντά μας για να τους μιλήσουμε για τους καημούς¹¹ μας. Οι γονείς μας ήταν για μας σαν δυο θεότητες,¹² που τις θαυμάζεις, τις λατρεύεις, μα προτιμάς να είσαι μακριά τους.

Θυμάμαι τον θάνατο του Κωνσταντίνου μας. Ήμασταν στο δωμάτιό μας, και ήρθε η Ευγενία να μας πάρει, «να δούμε τον Κωνσταντίνο γιατί θα τον στείλουν στον πατέρα». (Ο πατέρας μας έλειπε τότε στην Αγγλία για δουλειές). Θυμάμαι τον Αντώνη, που στεκόταν πίσω από την πόρτα, και δεν ήθελε να πάει με την Ευγενία. «Δεν θα τον στείλουν στην Αγγλία», έλεγε με σιγουριά. «Το ξέρω πως πέθανε, και θέλουν να πάμε να τον φιλήσουμε».

⁹ Η ανατροφή: Η φροντίδα ενός παιδιού μέχρι να μεγαλώσει. Το ρήμα είναι: Ανατρέφω.

¹⁰ Το χάρδι: Απαλό και τρυφερό άγγιγμα με το χέρι. Το ρήμα είναι: Χαϊδεύω.

¹¹ Ο καημός: Η λύπη, η στενοχώρια.

¹² Η θεότητα: Ο θεός ή η θεά σε κάποιες θρησκείες. Κάποιες αρχαίες θρησκείες δεν έχουν μόνο έναν Θεό, αλλά πολλές θεότητες.

Θυμάμαι τα λόγια και το σοβαρό ύφος του Αντώνη, και τη δική μου απορία για τις γνώσεις του. Και την ίδια στιγμή σκεφτόμουν, γιατί να μη θέλει να φιλήσει τον Κωνσταντίνο, ας ήταν και πεθαμένος. Στην ανάμνησή μου έχουν μείνει οι απορίες εκείνης της στιγμής, και όχι η εικόνα του πεθαμένου παιδιού. Δεν θυμάμαι ούτε το χλομό προσωπάκι του, ούτε τα τριαντάφυλλα που σκέπαζαν το μικρό του σώμα, ούτε τη μητέρα που έκλαιγε. Όλα αυτά, μου τα περιέγραψε αργότερα η Αλεξάνδρα.

Όταν ήμασταν παιδιά, είχαμε πάντα γκουβερνάντες¹³ στο σπίτι. Οι περισσότερες ήταν κακές γυναίκες, που μας έδερναν¹⁴ για να καθόμαστε ήσυχοι. Ήταν μία που, για τιμωρία,¹⁵ δεν μου έδινε φαγητό και νερό, μέχρι που αρρώστησα! Η μαμά το ανακάλυψε, και φυσικά την έδιωξε. Ήταν μια άλλη, που ήταν καλή μαζί μας και την αγαπούσαμε. Κάθε απόγευμα, πήγαινε σε

¹³ Η γκουβερνάντα: Η γυναίκα που φροντίζει τα μικρά παιδιά σε μια οικογένεια. Ασχολείται με την ανατροφή και την εκπαίδευσή τους. Σήμερα δεν έχουμε πια γκουβερνάντες.

¹⁴ Δέρνω: Χτυπάω κάποιον, συνήθως με το χέρι. Όταν δέρνουμε κάποιον, λέμε «δίνω ξύλο». Όταν κάποιος με δέρνει, λέμε «τρώω ξύλο». Όταν πολλοί δέρνουν ο ένας τον άλλον, λέμε «πέφτει ξύλο». Τα παλιά χρόνια, οι γονείς συνήθιζαν να δέρνουν τα παιδιά τους για τιμωρία.

¹⁵ Η τιμωρία: Το ουσιαστικό του ρήματος τιμωρώ. Τιμωρώ κάποιον όταν τον βάζω να κάνει κάτι δυσάρεστο, επειδή έκανε κάτι κακό ή κάποιον λάθος. Λέμε π.χ.: «Ο δάσκαλος έβαλε τιμωρία στον μαθητή επειδή δεν ήξερε το μάθημα».

ένα μαγαζί, και σε μας έδινε καραμέλες και την περιμέναμε έξω στον δρόμο. Εμείς φυσικά, ήμασταν τρισευτυχημένοι με τις καραμέλες. Όταν γυρίζαμε στο σπίτι, πήγαινε αμέσως να ξαπλώσει κι εμείς παίζαμε.

Μέχρι που μια μέρα, μια κυρία είπε στη μητέρα ότι μας είδε στον δρόμο να τρώμε καραμέλες. Αλλά ήμασταν μόνοι, δεν ήταν η γκουβερνάντα μαζί μας. Η μητέρα ανησύχησε, γύρισε στο σπίτι, κι έτρεξε αμέσως στο δωμάτιο της γκουβερνάντας. Κι εκεί, τη βρήκε μεθυσμένη! Ανακάλυψε τότε, ότι η γκουβερνάντα κάθε απόγευμα πήγαινε σ' εκείνο το μαγαζί, όπου έπινε συνέχεια και μεθούσε. Και σε μας, έδινε μια σακούλα με καραμέλες, για να καθόμαστε ήσυχοι και να μην την ενοχλούμε. Φυσικά, την έδωξε κι αυτήν.

Είχαμε λοιπόν, μια σειρά από διάφορες γκουβερνάντες. Οι περισσότερες μας έδερναν και μας φόβιζαν. Και θυμάμαι τον φόβο μου, όταν πηγαίναμε να κοιμηθούμε, και σβήναμε τα κεριά. Μα πού να το πω στην γκουβερνάντα, θα μου έδινε ξύλο. Φοβόμουνα το σκοτάδι, αλλά δεν το έλεγα σε κανέναν, δεν ήθελα να το μάθει ο πατέρας. Γιατί ο πατέρας μας ήταν γενναίος¹⁶ και δεν φοβόταν τίποτα.

¹⁶ Γενναίος: Εκείνος που αντιμετωπίζει τους κινδύνους ή τους εχθρούς με θάρρος και χωρίς φόβο. Το ουσιαστικό είναι: Η γενναιότητα: Η ιδιότητα του γενναίου.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

Η Πηνελόπη Δέλτα (1874 – 1941) ήταν Ελληνίδα συγγραφέας που έγραψε κυρίως βιβλία για παιδιά. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Ο πατέρας της, Εμμανουήλ Μπενάκης, ήταν πετυχημένος επιχειρηματίας και πολιτικός. Όταν γύρισε στην Ελλάδα, έγινε αρχικά Υπουργός Οικονομικών, και αργότερα Δήμαρχος Αθηναίων.

Ο αδελφός της, Αντώνης Μπενάκης, είχε μια εξαιρετική συλλογή έργων τέχνης. Η συλλογή αυτή περιλάμβανε έργα αρχαίας ελληνικής τέχνης, βυζαντινής, ελληνικής λαϊκής τέχνης, καθώς επίσης ισλαμικής και κινέζικης τέχνης. Όλες αυτές τις συλλογές τις χάρισε αργότερα στο Ελληνικό Κράτος και ίδρυσε το Μουσείο Μπενάκη, ένα πραγματικό κόσμημα για την Αθήνα.

Το περιβάλλον όπου μεγάλωσε η Δέλτα, της έδωσε κάθε δυνατότητα για μόρφωση και πνευματική καλλιέργεια. Η ανατροφή της ήταν αυστηρή, με ιδιαίτερη έμφαση σε αξίες όπως η εντιμότητα, η ειλικρίνεια, το καθήκον και η αγάπη για την πατρίδα. Στα βιβλία της περιγράφει κυρίως γεγονότα της ελληνικής ιστορίας, και πολλές γενιές Ελλήνων μεγάλωσαν με αυτά. Προσπάθησε να δώσει στα παιδιά τη χαρά της ανάγνωσης, αλλά και να τα διδάξει τις αξίες με τις οποίες

μεγάλωσε η ίδια. Η προσφορά της στην εξέλιξη του παιδικού βιβλίου ήταν σημαντική, σε μια εποχή μάλιστα που δεν υπήρχε αυτό το είδος λογοτεχνίας.

Παντρεύτηκε τον Στέφανο Δέλτα, αλλά ο μεγάλος της έρωτας ήταν ο λογοτέχνης και πολιτικός Ίων Δραγούμης. Γνωρίστηκαν όταν ήταν ήδη παντρεμένη και είχε τρία παιδιά. Προσπάθησε να πάρει διαζύγιο αλλά δεν τα κατάφερε. Στάθηκε αδύνατο να πάει αντίθετα στην αντίληψη της εποχής, που θεωρούσε ντροπή για μια γυναίκα το διαζύγιο. Μια ντροπή που γινόταν ακόμα μεγαλύτερη, αν η ίδια είχε εγκαταλείψει τον άντρα της και τα παιδιά της. Έτσι, η σχέση τους δεν μπορούσε να συνεχιστεί και τελικά χώρισαν.

Η Δέλτα πάντα υπέφερε από μελαγχολία.⁷⁹ Είχε προσπαθήσει δυο φορές να αυτοκτονήσει,⁸⁰ την εποχή του άτυχου έρωτά της με τον Δραγούμη. Τελικά, αυτοκτόνησε με δηλητήριο κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, την ημέρα που μπήκε ο γερμανικός στρατός στην Αθήνα.

⁷⁹ Η μελαγχολία: Συναισθηματική κατάσταση κατά την οποία ένας άνθρωπος νοιώθει συνέχεια έντονη λύπη και απαισιοδοξία.

⁸⁰ Αυτοκτονώ: Σκοτώνω τον εαυτό μου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Η προσαρμογή της ελληνικής λογοτεχνίας σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο γλωσσομάθειας είναι πάντα δύσκολη, και κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη.

Οφείλω ιδιαίτερες ευχαριστίες στην Αλίκη Τσοτσορού, διδάσκουσα στο Διδασκαλείο Νέας Ελληνικής Γλώσσας του Πανεπιστημίου Αθηνών, για τη βοήθειά της. Η Αλίκη μου πρόσφερε πάντα πρόθυμα τη φιλία, τις γνώσεις και τις συμβουλές της.

Εννοείται, βέβαια, ότι οι τυχόν αδυναμίες του τελικού κειμένου είναι αποκλειστικά δική μου ευθύνη.

PREVIEW